

FARAH NAZ RISHI

ÜZENET

A FÖLDRŐL

Dream
válogatás

Te mit tennél, ha tudnád, a Föld hét nap múlva véget érhet?

Amikor a híradók beszámolnak arról, hogy egy Alma nevű bolygó felvette a kapcsolatot a Földdel, olyan pletykák kapnak szárnyra, miszerint az idegen entitás csak néhány napot ad a földi civilizációnak, mielőtt végleg kiiktatná.

A középulis, különc iskolakerülő, Jesse Hewitt számára soha semmi sem volt egyszerű. Az élet rossz csapások sorozatát mérte rá – hát mit számít, ha most minden véget ér? Cate Collins viszont kétségbeesetten próbálja kihasználni ezt az időt, hogy megtalálja az apját, akivel soha nem találkozott, és akiről hihetetlenül vad történeteket hallott. És akkor ott van Adeem Khan. Míg a kódolás és a számítógépes programozás mindig is könnyen ment neki, a megbocsátás nem. Úgy tűnik, nem tud megbékélni a húgával, és nem tud túllépni azon, hogy elment, pedig ez lenne az utolsó esélye.

Már csak hét nap áll rendelkezésükre, hogy szembenézzenek igazságaikkal és jóvá tegyék a hibáikat. Jesse, Cate és Adeem útjai épp akkor találkoznak, mikor a világuk romjaiba dől.

FARAH NAZ RISHI

pakisztáni-amerikai muszlim író és szinkronszínész, azonban egy másik életében ügyvédként, szerkesztőségi asszisztensként és újságíróként is dolgozott. A Bryn Mawr College-ban szerzett angol szakos diplomát, majd a Lewis & Clark Law Schoolban doktorált, a történetek szövésének szeretetét pedig az Odyssey Writing Workshopban tanulta. Amikor éppen nem ír, akkor nagy valószínűséggel videojáték-karakterekkel tölti az időt. Jelenleg Philadelphiában él.

Tudj meg többet a könyvről:

www.farahnazrishi.com/about

www.facebook.com/dreamvalogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Egy feszes cselekményű regény, tele reális szereplőkkel és helyzetekkel. A sci-fi és a realista történetek rajongói is imádni fogják.”

Kirkus Reviews

„Farah Naz Rishi olyan cselekményt választott, amely leginkább egy nyári mozisikerre hajaz, és mégis... szívvel és lélekkel töltötte meg az eseményeket.”

VOYA

„Félig egy road trip regény, félig pedig az emberi talpraesettségről szól. Ez a debütáló könyv az emberi természetet és az emberek reménytelenségre adott reakcióját vizsgálja.”

Publishers Weekly

„Szórakoztató, csodálatosan megírt könyv a felnőtté válásról a világ végének közeledtével.”

School Library Journal

„A szerző első regénye mesterien ötvözi az olyan aktuális globális problémákat, mint a környezeti károk, a háborúk és a kapzsiság, az identitáskereséssel, a mentális egészséggel és a személyes, napi gondokkal.”

Horn Book Magazine

Dream
válogatás

FARAH NAZ RISHI

ÜZENET

A FOLDRÓL

— részlet —

A BOLYGÓKÖZI ÜGYLETI BIZOTTSÁG HIVATALOS ÜGYIRATAI

A PER TÁRGYA: AZ EPOCH PROJEKT KIIKTATÁSA IDŐTARTAM: NYOLC NAP

BEJELENTÉS ÉS NÉVSOROLVASÁS: A Bolygóközi Ügyleti Bizottság (BÜB) megkéri ezen osztagot – 212-G Osztag, hogy az elkövetkező pár percet hivatalosan rögzítsék.

Tizenhárom (13) Ivadék – az Alma véletlenszerűen kiválasztásra került lakosai – alkotják a vádemelő esküdtszékét. A tárgyalást a BÜB által kijelölt bíró felügyeli. A feladat nem más, mint az Epoch Projekt sorsának elbírálása. A hosszú távú kísérletünk célja a bolygó lakhatóságának felmérése volt, mely most az 5571a Nyilvános Népszavazás eredményeképp újrabírálandó és lehetséges felfüggesztésnek néz elébe. A névtelenség megtartásának érdekében a 13 Ivadék nem lesz megnevezve a hivatalos okiratokban.

ÁTIRAT

A TÁRGYALÁS KIVONATA

BÍRÓ: A feladatunk egyszerű: el kell döntenünk a Epoch Projekt nevű kísérlet sorsát.

A közösségi szférában folyamatos vita tárgyát képezi, hogy az esküdtszéknek milyen szerepe is lesz filozófiai értelemben az ügyben.

Etikai tényezőket is figyelembe kellene vennünk a döntésünk meghozatalánál? Vagy morális kérdéseket? Esetleg politikaiakat? Vagy ezek csupán elterelnék a figyelmet a lényegről?

Hadd legyenek őszinte! A törvényeink szerint az esküdtszék elsődleges szerepe csupán gyakorlati.

A feladatunk egész egyszerűen nem más, minthogy felülvizsgáljuk az Epoch Projekt folytatását azon tényezőket figyelembe véve, hogy mi is lenne a legjobb szuverén bolygónk, az Alma és természetesen lakóinak jövőjére nézve.

IVADÉK 11: A döntést nem más életképes lehetőségek mérlegelésével kellene meghoznunk? Ha távolról szabotálunk egy anathogén-diffúzort aktiváció előtt, tudunk-e más területet felmutatni az újrakezdéshez?

IVADÉK 2: Van egyáltalán bármi új terület, ahol újrakezdhetnénk?

IVADÉK 12: Már telepítettünk szondákat más

---

területekre is, de egyetlen egy sem bizonyult annyira életképes területnek, mint az Epoch Projekt, és időben sem olyan hatékonyak. Ha bele vesszük a saját bolygónk bizonytalan voltát, az idő nem a mi oldalunkon áll. Élhetővé tenni egy új területet, módosítani a légkört és lehetségesen kolonizálni – így nézve már nem reális. Az Epoch továbbra is a legészszzerűbb választás új otthon gyanánt, hacsak nem engedjük, hogy a kísérletünk példányai lerombolják a nagy nehezen kialakított egyensúlyt.

IVADÉK 6: Pontosan ezért telepítették kutatóink az anathogén vírust. Előre látták a helyi lakosság bukását, hogy azok képtelenek lesznek hosszú távon fenntartani a Projektet. Nagyon csábító gondolat lehet, hogy további esélyt adjunk nekik, azonban folyamatosan azt bizonyítják, hogy képtelenek a bolygót gondozni, amely a legterhelőbb ellenérvünk lehet a Projekt folytatására.

IVADÉK 10: Egy dologban egyetértünk: itt az idő, hogy beavatkozzunk. Többé nem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy naivak maradjunk, és hagyjuk ilyen súlyos mértékben elveszni a Projektbe való befektetésünket.

IVADÉK 4: Az Epoch lakossága valószínűleg már értesült a bolygónk létezéséről, ami mindent veszélyeztet.

(Az esküdtszék kivehetetlen motyogásban tör ki.)

BÍRÓ: Rendet kérek! Rendet, vagy azonnal leállítom a tárgyalást! (Még több motyogás, ami végül elhal.) Emlékeztetném a törvényszéket, és azokat, akik szemtanúi tanácskozásunknak, hogy az Epoch Projekt alanyainak értesülése a tárgyalást illetően nem releváns.

A tárgyalás ugyanúgy lezajlik, és döntést hozunk a kérdésben. Ez a feladatunk. A kérdés a következő lenne: figyelniük kell-e továbbra is az Epoch Projektet, és fenntartanunk az egyetlen másik intelligens életformát, amely megmaradt a galaxisunkban? Vagy meg kellene engednünk, hogy az előre telepített anathogén vírus nyolc nap múlva szétterjedjen – ahogy azt előre terveztük –, és kiiktassa örökre a Projektet? Megnyitom a tanácskozást, várom a vallomásokat és a véleményeket!

Kedves Joanna!

Igazad volt. Tényleg elvittem magammal az akvamarin fülbevalódat a főiskolára. Csak jobban szerettem volna hasonlítani rád.

Nagyon sajnálom.

Kedves Taylor!

Remélem, megkapod az üzenetemet. Anya és én megbocsájtunk neked.

Szeretünk, és szeretnénk, ha hazajönnél.

Kedves Lucy!

Tudod, mit? Szarkázi VAGY!

Szeretettel, a nővéred.

Anyá,

Lynn vagyok. Sajnálom, hogy annyira rémes lányod voltam.

Ha már nem lesz lehetőségünk beszélni egymással, tudd, hogy minden egyes nap hiányoztál!

Viszlát!

Emmi,

Túl gyáva voltam ahhoz, hogy elküldjem neked az ígért dalt. Mindig azon gondolkoztam, lehetne-e több is kettőnk között.

G-

Nem tudom, hol vagy, vagy szeretnél-e hallani

felőlem, de az életemben a legjobb dolog az volt, hogy
találkoztam veled. Köszönöm!

A sárga hátizsákos lánynak, aki a Q vonaton utazott hétköznap
reggelente. Te nyugtattál meg, amikor a föld alatt rekedtünk, és
azóta durván beléd vagyok esve. Ha egyszer még találkozunk
személyesen, akkor elmondom ezt élőben is.

Kedves Flynn!

Igazad volt – a tiéd. Nagyon sajnálom.

Anya, apa, Sammy, Shan:

Nem tudom, hogy igaz-e bármi is abból, amit
mondanak, de biztosra megyek: szeretlek titeket.

Nagyon.

Imádkozom a biztonságotokért.

Jeb,

Én megmondtam, hogy ez lesz! MEGMONDTAM!

Legkedvesebb Devi!

Nagyon elcsesztem, amikor elbúcsúztunk. Nem
számít, mit mondott Ajay, tudd, hogy bárkinél jobban szeretlek!

Khalil,

Végig megjátszottam. Viszlát, segítsej! Remélem, az úrlények
téged visznek el először!

JESSE

– Ne merészed! – motyogta Jesse. Azonban Ian szája a nyaka közelében teljes mértékben elszippantotta az erejét, a fenyegetése így túl gyengére sikeredett, a térde megbicsaklott. Ian meg csak piszkálta, egyértelműen incselkedett vele. Annak ellenére, hogy ez még jó érzéssel is töltötte el – oké, rohad-tul jó érzés volt –, nem szerette, ha más kegyére van bízva.

Főleg nem Ianére.

Fogat csikorgatva, száját összeszorítva, Jesse szinte hallotta a bőre pattogását, miközben párafelhőként szakadt fel a lehelete a hideg szeptemberi éjszakában. De Ian felfedezte Jesse teljes karját, és ahogy az ujjaiával végigsimította a csuklóján viselt bőrkarkötőt, majd felhúzta a pólója alját, Jesse élvezete gyorsan csapott át frusztráltságba.

Jesse belefonta az ujjait Ianébe, hogy megfékezze őt a felfedezésben.

Jesse-nél két szabály volt igazán fontos: a ruhái maradnak – kivéve a nadrágja, amit már kigomboltak, ha ez egy-

általán számított –, emellett senki sem érhetett hozzá a kar-
kötőjéhez.

És ezzel vége is lett; Ian mosolyogva húzódott el tőle. A háttérben zümmögő és villogó lime-zöld *Harmadik típusú találkozások* felirat neon árnyakat vetett a fiú arcára. Jesse meglepetten konstataálta, hogy a felirat még nem aludt ki, pedig a legtöbb helyet már hónapokkal ezelőtt lezárták Roswellben.

Jesse bőre mindenütt felforrósodott, ahol Ian szája hozzáért. Elengedte a kezét, hogy nekinyomja hideg tenyerét az égő felületnek.

– Jézusom! Most komolyan kiszívtad a nyakam? – kérdezte, miközben felhúzta a nadrágját.

– Nem hallottam, hogy panaszkodnál. – Ian mosolya lassan elhalványult. – Meg hát – kapta félre a fejét –, legalább lesz valami, ami emlékeztet majd rám.

Az elmúlt pár hónapban Jesse és Ian a *Harmadik típusú találkozások* mögött randevúzgattak, itt ismerkedtek meg közelebről egymással, de lazára fogták a dolgot. Ian előtt Joey volt az Arby's mögött – ő választotta, nem Jesse. Joey előtt meg Ryan az UFO múzeum parkolójában. Satöbbi. Satöbbi. Jesse mondhatni hatalmas tehetséggel választotta ki azokat a turistákat, akik kicsivel jobban érdeklődtek *iránta*, mint a szuvenírek iránt, amiket a Roswell Plaza Hotel ajándékboltjában árultak. Általában persze nem tartott sokáig a dolog. A turisták elmentek, és ez volt a lehető legjobb az egészben: az egyértelmű bizonyosság.

De Ian nem tartozott a normál választottai közé, főleg azért nem, mert Jesse már nem is dolgozott az ajándékboltban. Ian ugyanabba a suliba járt, mint ő, és hála Jesse szegényes eredményeinek – és „viselkedésbeli nehézségeinek”, ahogy az igazgató nevezte –, egy évvel tovább marasztalták, így mindketten tizenegyedikbe jártak. Látta már korábban

is Iant, de csak nemrégiben vette észre, hogy érdeklődik iránta. Kiderült, hogy Ian épp annyira jó a dolgok titkolásában, mint ő.

Jesse már rég véget akart vetni ennek az egésznek – vagy legalábbis szeretett volna, de még nem jött össze a dolog. Ráadásul semmi forgalom nem volt mostanság a városban, így mondhatni Ian egyre inkább... elérhetővé, kényelmessé vált.

Ennyi, mondta magának. Kényelmes a dolog.

Szóval, megint ide jutottak, Roswell leglepukkantabb részére az éjszaka kellős közepén. A sima sivatag úgy terült el alattuk, mint egy dohos takaró. Külsőre teljesen átlagos éjszaka volt, még annak ellenére is, hogy a mögöttük lévő fake-rítést, sombrero-ban pózoló zöld úrlények graffitije díszítette.

Ian nagyon jól tudta, hogy Jesse ki nem állhatja, ha nyomot hagynak a testén, és azt is, hogyan érez azzal kapcsolatban, ha valaki jogot formál rá. Az ilyesmi mindig érzelmi bevonódással jár. Az érzelmek pedig azt jelentették, hogy valakinek meg kell felelni az elvárásainak.

És az elvárások csakis csalódást okozhatnak.

Jesse ezzel nagyon is tisztában volt. Okozott ő már elég csalódást.

– Valamit el kell mondanom – kezdett bele lágyan Ian. Az akcentusa erőteljesebbé vált aznap este, ami két dolgot jelenthetett: (1) mérges volt (2) vagy ideges. Bárhogy is legyen, nem mondható jó jelnek, Jesse csak még frusztráltabb lett ettől.

– Van némi... tervváltozás.

Jesse ismerte ezt a hanghordozást. Ismerte a *terveket*, és azt, hogy hogyan is *változnak*. Összeszorult a torka.

– Bökd ki!

– Holnap megyünk – sóhajtott fel. – Holnap elmegyek.

A fájdalom Jesse mellkasába hasított, de azonnal felvilantotta a figyelemelterelő mosolyát.

– Ó, jó neked, haver!

– Nashville-be megyünk a papám házába. Nem hibáztatom őket, Roswell igazán szar hely lett, és ez csak fokozódik. Apám műhelyébe hetek óta nem jött kocsi. – Félresöpört egy összetapadt bronzos tincset a homlokából. – Asszem, a NASA-t lehet mindenért hibáztatni.

Már három hónap telt el, mióta a NASA és pár másik tudományoskodó, űrlénykutató szervezet felfedezett egy közeli bolygót, a Keplert, ahol lehet intelligens életforma – vagyis, ahol *van* intelligens életforma. Két hete a tudósok feltehetőleg detektáltak egy kódolt rádióüzenetet is a bolygóról. A sok statikus zajban úgy fest, több is volt, mint zaj. Hogy mit jelentett, az más kérdés.

Az viszont nem számított, hogy a NASA még nem jött rá, hogyan is kódolja az üzenetet, már ha tényleg az volt. Az sem számított, hogy az egész sztori talán csak valami kitalált szarság, a kormány figyelemelterelő taktikáinak legújabb gumicsontja. Mára mindenki az *igazi* űrlényekről beszélt. Nem a nagyfejű, kitömött plüssbábukról, amit a *Harmadik típusú találkozások*ban lehetett nyerni, ha volt elég zsetonod. Sem a kartonból kivágott űrlényről, amivel fotózkodhattál Plútó Vendéglőjében, ahol Jesse anyja dolgozott. A nem igazi földönkívüliek már nem érdekeltek senkit, hiába kötötték le az embereket hosszú évtizedeken át, nem kellett sok, hogy a turisták – már amennyi maradt még – elmaradjanak. Roswell egyébként is kicsi alapnépsűrűsége egy szellemvároséhoz közelített.

Jesse anyja azt mondta, ez jelentette Roswell végét – ami kissé túlzásnak hatott –, legalábbis Jesse akkor még így gondolta.

De már ő sem ellenkezett. Felhúzta a vállát.

– Nem kell magyarázkodnod. Nincs semmi közöm az életedhez. – A szavak olyan gyorsan törtek ki belőle, hogy

képtelen lett volna megállítani őket. A tanácsadója csak a fejét rázná, ha hallaná. Épp tegnap találkoztak a heti terápia ülésen a La Família Krízisközpontban. Terapeutájának pihekönnyű hangja még frissen élt a fejében: *Csupán öt másodpercnyi gondolkodási idő áll közted és egy trágyadombnyi megbánás között*, mondta. Most már azonban túl késő.

– Nincs semmi... – Ian keze ökölbe szorult. Egy pillanatra Jesse-re bámult, mintha keresne valamit. Aztán megázta a fejét. – Tudod, én azér' eléggé bírtalak.

Jesse bőre bizsergett. Pontosan ezeket a szavakat hallotta Joey-től, Ryantól, és a többiektől, akik próbálták visszacsábítani őt az életükbe. De a legrosszabb ebben az egészben az volt, hogy most *Ian* távozott.

Jesse-nek már hetekkel ezelőtt szakítania kellett volna vele, amikor először arra gondolt, hogy lehetséges, hogy szívesen találkozna Ian szüleivel, és náluk is maradna vacsorára, meg lógna egy kicsit Mr. Keller műhelyében.

Kissé túl közel engedte magához a srácot.

– Igen, persze. Nagyon jót szórakoztunk, és erre *vége* van – mondta Jesse. Mi a fenéért gondolta Ian, hogy jó ötlet még egyszer utoljára összejönniük, és utána közölni a híreket? Most Jesse csak idiótán érezte magát. Erősebben összehúzta motoros bőrdzsekijét – azt, amelyiknek az elejére gusztustalan varjút ábrázoló foltot varrtak. Túl nagy volt rá, de valahogy ez az extra bőrréteg jó érzéssel töltötte el, mintha megvédhetné valamitől. Pontosan ezért tartotta magán a ruháit minden egyes alkalmi kapcsolatánál. Már mint, a lehető legtöbbet. – Jobb lesz így – mondta kényszeredetten nevetve. – Higgy nekem!

Ian egy időre elcsendesedett. Lenézett, és megnyalta száraz ajkait.

– Vicces – szólalt meg végül, de úgy hangzott, hogy az egyáltalán nem hatott viccesnek. – Tudtam, miket mondanak rólad mások, de nem érdekelt. Nem hittem nekik.

Jesse-nek meg se kellett kérdeznie, mire gondol. Az emberek folyamatosan szarságokat dumáltak róla a suliban – azt suttozták, hogy lezüllött, meg tolvaj, meg semmirevaló szarzsák. Még csak nem is a melegség okozta a gondot – Jesse szexualitása a leharcolt bőrdzsekijéhez hasonlatosan a személyiségének része volt, semmi több. Csak még egy indok, amiért az emberek úgy döntöttek, hogy megtartják a két lépés távolságot; Jesse erre úgy döntött, ő is így tesz.

Megdörzsölte csuklóját a bőrkarkötő alatt kitüremkedő hegeken.

– Talán el kellett volna hinned, amit mondanak – felelte.

– Ja – Ian hangja megtört. – Lehet.

Jesse majdnem kimondta, hogy *sajnálja*. Mert tényleg sajnálta. Az igazság az volt, hogy a testének minden egyes sejtje azt sikította: *Kérlek, ne hagyj magamra!*

De mi lett volna ennek az értelme? Végül aztán kinyögött egy jeges búcsúzást:

– Majd találkozunk!

Ian ugyan kierőltetett némi nevetést, de úgy hangzott, mintha fuldokolna.

– Azt kétfelm.

Nem mondhattak mást. Jesse ugyan érezte Ian tekintetének súlyát a hátán, dühének és sajnálatának keménységét. Mély levegőt vett, nem törődött görcsben álló gyomrával. Az tuti, hogy nem fog megfordulni.

Ian elmegy szépen Nashville-be, elfeledkezik Roswellről és a *Harmadik típusú találkozások*ról, azzal együtt azokról az éjszakákról is, amikor megérintették egymást a neonfényben. Elfelejteti őt.

Jesse meg itt marad. Ő mindig itt marad.

Felette a csillagok kacsingattak rá. Talán kárörvendtek.

Vagy talán még ők is megsajnálták egy kicsit.

CATE

CATE BAKANCSLISTÁJA A VILÁGVÉGÉRE (FOLYAMATBANI):

1. Eljutni egy igazi buliba
2. Kiszökni otthonról (sajnálom, anya!)
3. MEGCSÓKOLNI JAKE OWENST!!!

Egyik percben Cate még megfeszülve próbálta elmagyarázni a lüktető zene mellett a különbséget a szó szerint és az átvitt értelemben fogalmak között, aztán meg hirtelen Jake Owens ragacsos kezei között találta az arcát. Jake sörtől nedves ajkát erősen az övének préselte.

Cate megfeszült meglepetésében. Éppen Jake Owensszel csókolózott. *Kicseszett Jake Owensszel csókolózott.* Azzal a Jake-vel, akibe évezredek óta bele volt zúgva. A srác élénkzöld szemét aranypöttyök díszítették, jégkocizott (ezt

az izmos teste is alátámasztotta) és alacsonyán ült a szemöldöke, amitől a tekintete leginkább egy édes, szomorú kis-kutyára hasonlított az állatmenhelyes reklámból. Erre most Cate csak arra tudott gondolni, hogy mennyire savanyú is a szája. Még mielőtt elgondolkozhatott volna, mit is tesz, mellkasára tette a kezét, és ellökte magától.

– Várj! – Elynomta magában a késztetést, hogy letörölje a száját, miután elhúzódott.

Jake a szemöldökét ráncolta.

– Én azt hittem, akarod...

Körülöttük az emberek egy idegesítően ismétlődő dance-szám ritmusára hullámoztak, a basszus kellemetlenül egyszerre dobbant Cate szívének ritmusával. A padlót, az asztalokat és minden elérhető felületet beborítottak a piros műanyagpoharak. Valaki – valószínűleg Ivy lehetett – ködgépet is beszerzett, ami Krysten Meyer alagsorát vastag, fehér réteggel borította be – úgy hullámozott és feszült neki a táncolóknak, mint valami szellem.

Pár nappal ezelőtt – talán pár *perccel* ezelőtt is – Cate mindezt magába akarta volna szívni – szó szerint és átvitt értelemben is –, meg akarta élni a szabadságát annak, hogy itt lehet. Erre most az egész csak undorítónak hatott. Ócskának. Mintha itt mindenki túl keményen dolgozna azon, hogy jól érezze magát.

– Sajnálom – mondta. – Én... nem érzem túl jól magam.

– Ami legalább részben igaz volt. Nem gondolta volna, hogy Jake csókja ennyire olcsó sör ízű lesz majd.

– Mi?

– Nem érzem túl jól magam – ordította.

– Beszélj már hangosabban!

– Nem érzem túl jól magam! – Ez alkalommal elérte a hangerőssége maximumát.

Jake szemében kihuny a vágó.

– Ha hányni akarsz, menj ki! – ordította vissza tárgyilagosan. – Az emeleti klotyó eldugult.

Cate elképedve bámulta a srácot. Ez lenne az a fiú, akitől még az anyjának is beszélt, aki izgatottan és buzgón itta a szavait? Annyiszor bámulta – elsuhanó pillantásokat vetett rá a sulis folyosóján, a harmadik órás emelt angolon, a hetedik órás világtörténelem órán. Cate megdöbbenett attól, hogy eddig sosem vette észre, milyen is *valójában* Jake. Valószínűleg a szomorú, elveszett kiskutya pillantású Jake csak a fejében létezett. Most, ennyire közletről nem is egy, hanem kettő vastag szőrszál pillantott meg kikandikálni az orrából. Pont, mintha póklábak lettek volna. Emellé még veszedelmes sörillat és olcsó kölni aromája áradt a nyakából.

Vajon mit mondana, ha tudna valamit az anyja állapotáról? Erre még csak gondolni sem akart.

– Köszí a tippet! – mondta Cate, és elnyomakodott Jake mellett, aki nem is próbálta megállítani.

Levegőre volt szüksége. A zenétől megfájdult a feje, szédült, csak pár kekszet evett vacsorára a buli előtt. Az anyja kidobta a kínai kaját, amit meg akart volna enni, mert váltig állította, hogy rejtett kamerát fedezett fel benne.

Cate érezte, ahogy egy izzadságcsepp bucskázik végig a hátán. Annyira meleg volt, túl meleg. Nem szabadott volna elszöknie otthonról. Nem szabadott volna, hogy Ivy meggyőzze. Általában ennél okosabb volt.

Hallgass már meg, babám, mondta Ivy, ahogy átkarolta a vállát. A világnak valószínűleg hamarosan vége lesz. Jönnek az űrlények meg minden. Akkor meg minek fogjuk vissza magunkat?

Ivy mindig túlzott – csak egy adag statikus zúgásról beszéltek vagy jelről, vagy akármiről, amit az újonnan felfedezett idegen bolygóról, a Kepler-88a-ról fogtak, és még le se kódolták. Lehetett csupán egy űrlény véletlen tárcsázása,

vagy lehetséges, hogy egyszerűen csak annyit akartak közölni, hogy: *Sziasztok, kis Földlakócskák! Nem gond, ha ké-rünk kölcsön egy kis cukrot?* Nem kell azonnal pánikolni.

Cate viszont most úgy gondolta, a legjobb barátjának bizony igaza volt. Mi másért üzentek volna nekünk a földönkívüliek? És ha mégis ártalmatlan lenne a dolog, minek egyáltalán lekódolni? Ha így haladunk, akkor a világnak még *azelőtt* vége lesz, hogy Cate élete elkezdődhetett volna.

És ha ez azt jelentette, hogy a mai éjszaka az egyik utolsó emlékei közé kerül, akkor tényleg érdemes *erősen* átgondolnia, milyen döntéseket is hoz.

Ahogy Cate elindult a lépcső felé, elérte Ivy hangja a szoba másik végéből.

– Cate! Gyere már ide!

Ivy csak úgy csillogott a ködben, és ahogy a mosolya felkunkorította a szeme sarkát, szinte fájdalmasan széppé tette. Elemében volt. Ez a lány nem bánt meg semmit.

De miért is kéne bánnia bármit is? Ő tudta, hogyan kell élni, hogy kell megszerezni, amit akar, annak ellenére is, hogy a szülei többet veszekedtek, mint lélegeztek. Ő volt a vitacsapat kapitánya, az előjelentkezés során bejutott a Stanfordinra, így már százszázalékos esélye volt valami szuper karrierre a jövőben. Lehet belőle ügyész, mint az anyjából. Mindezt úgy tűnt, erőlködés nélkül tette. Ivy hamarosan *szabad* lesz, amit meg is érdemelt.

Hol is távolodtak el ennyire az útjaik egymástól? Cate persze boldog volt Ivy sikere miatt, és büszke is a barát-nőjére. De nem tudott vele mit csinálni, lemaradva érezte magát. Nem mintha lett volna más választása. Neki az anyja mellett kellett maradnia. Az anyja fáradt szeme pedig mindig büntudatot sugárzott felé, amikor csak ránézett. Az anyja mindig ragaszkodott hozzá, hogy ne fogja magát vissza miatta.

De így kellett tennie. Butaság volt azt gondolnia, hogy egyetlen éjszakára úgy tehet, mintha normális élete lenne. Hogyan is élhette volna az életét, amikor tudta, hogy az anyja otthon van, és a fejében a saját démonjai ellen harcol?

Mi történt? Formálta a szavakat Ivy, és mindent tudó mosolyt villantott felé.

Cate haloványan vigyorgott. *Mosdó.* Formálta ő is a szavakat.

Ivy hányást imitált.

– Rendben, de siess! – ordította tölcserít formálva a kezéből, hogy Cate meghallja a szavait a zenén túl is.

Cate kettesével szedte a lépcsőfokokat, megragadta a kabátját a kanapéról, és a hátára vetette. Átverekedte magát az évfolyamtársain, akik a folyosón tömörültek – jó párat nem is ismert, a maradékot pedig nem akarta megismerni –, majd megragadta az ajtógombot, és kitört az éjszakába.

Nem a mosdóba igyekezett. Hanem *haza*.

A szeptemberi csípős hideg nyomán Cate hálás volt, hogy hozott magával kabátot. Könnyű, szürke vegán műbőr, kiárusítva. Ivy Huang ajánlásával, mint a legtöbb menő ruhája és a legújabb frizurája is, cuki bubu. Képtelen volt eltüntetni a libabőrt onnan, ahol Jake megérintette. Cate mindig úgy képzelte, hogy az első csókja után tűzijátékok robbannak majd a testében, hogy édes, imádnivaló érzés lesz, mint a folyékony arany.

Idióta.

Üzenetet küldött Ivynak, hogy hazament, és mélyen magába szívta a levegőt. A délutáni eső előcsalta a fém, olaj és föld aromáját a város földalatti érhálózatából. Az éjszaka meglepően tiszta volt, a köd felszállt az öbölből, a csillagok így fényesen ragyogtak, csillogtak a feketeség kontrasztjában.

Cate régen imádott a csillagokra nézni. Sokszor beszélt is hozzájuk, főleg olyan éjjeleken, amikor az anyja nem tudta

meghallgatni. Cate tudta, hogy a csillagok majd meghallgatják. De miután a környezetismeret tanára közölte vele, hogy mire a csillagok fénye eljut a Földre, addigra az égitestek már meg is haltak, az éjjeli égbolt csak kiakasztotta. A csillagok csupán fénylő holttestek voltak, visszhangok az üres égen. Akár halott emberekkel is megoszthatta volna az aggodalmait.

Elgondolkozott azon, hogy a Kepler-88a úrlényei vajon ugyanezeket a csillagokat látják-e a haláluk előtt? Vajon szebbek úgy, közelebből nézve, élettől lüktetve?

Azon nyomban ki akarta törölni a gondolatait az idegen bolygóról és a csillagaikról. Épp elég dolgon rágódhatott a saját életében is, és mielőtt még megjelennek a kis zöld úrlényecskék a neutronfegyverekkel, neki minden nap iskolába kellett járnia, bevásárolnia az anyjának hazafelé menet, aztán meg tanulnia, hogy ne maradjon le, miközben továbbra is figyelni kellett az anyjára, hogy tényleg beveszi-e a gyógyszereit, eszik-e eleget, alszik-e, hogy képes legyen megtartani a recepciós állását egy egészségbiztosítónál, ahol már tizenkilenc hónapja (és négy teljes napja) dolgozott. Amíg Cate segített az anyjának a rutin fenntartásában, minden normális maradhatott, *stabil*. Másként az anyja folyamatosan a tévét bámulná, magába szívna minden egyes apró információt arról a furcsa jelről az új bolygóról, a híreket aztán hamis gondolatokkal és emlékekkel bolondítaná meg, amelyek gombaként nőnek az agyában. Amióta az úrlények a hétköznapi beszélgetések tárgyát képezték, az anyja állapota fenyegetően labilissá vált. Amíg a világ egyik fele izgatottságtól vibrált, Cate meglágyult barackszínű tablettákat halászott ki a vécéből egy tesztaszűrővel, és könyörgött az anyjának, hogy csak egyetlen gyógyszert vegyen be a sokból.

Befordult a Folsom sarkán, mire az Egy Biztonságosabb Világ Polgárai került a látóterébe. Aznap éjjel nem világítottak fények odabent, de a járdát továbbra is elborították az úrlényellenes tüntetések molinói.

A Földért!, ordította a legtöbb plakát.

A szeretet nem földi fogalom, vitatkozott vele egy magányos ellentünetető plakát.

Annyira lefoglalták a buli előkészületei, hogy nem is fogta fel a demonstráció hangját, fogalma sem volt róla, hogy egyáltalán ilyesmit terveztek aznapra. Annyira bugyután reménytelenek érezte magát aznap este. Az első...

Megtorpant. Életében először csókolózott. Megérintette az ajkát. Máshogy érezte magát ezek után?

Egy kicsit.

Talán. De lehetséges, hogy csak képzelte. Ahogy a szomorú, kiskutya szemű Jake-et is.

A házuk kiemelkedett a meredek domb sarkán, apró lakrész volt, két keskeny ház közé szorulva. Cate és az anyukája az alsó szintjét bérelték a tradicionális családi háznak, ami csupán azért volt figyelemre méltó, mert rémséges flamingórózsaszín festékekkel kenték le, ami már a távolból világított. Aznap este azonban, ahogy Cate közelebb ért a házhoz, a tizennégyes számon vörös és kék fények táncoltak, szaggatottan villantva fel a házat a rendőrségi fényekben.

Rendőrök.

A bűntudat jeges marokba vonta a tüdejét, képtelen volt levegőt venni.

Nem kellett volna az anyját egyedül hagynia. *Idióta, idióta, idióta!*

Futásnak eredt.

A becsapódó ajtók visszhangoztak a csendes éjszakai levegőben. Két rendőrfelügyelő sötét ruhában szállt ki az autóból. Az anyja a pasztelkkék pizsamájában a teraszról üd-

vözölte az érkező rendőröket, mintha épp egy óceánjáróról közelítették volna meg.

– Anya! – kapkodta Cate a levegőt, ahogy elérte a teraszt. Mindig meglepte, hogy az anyja mennyire könnyedén volt gyönyörű: homokszínű, napszíta szőke haja és csillogó zöld szeme – amiből semmit sem örökölt – és azok a nevetőránccok, amelyek a boldogabb időszakokból maradtak bőrén, szépségessé tették. De aznap este az anyja betegesen sápadtnak hatott, mintha valami láthatatlan súly húzná lefelé. Oldalra biccentette a fejét, és hunyorgott, mintha fel sem ismerné a lányát.

Talán így is volt. Cate erős és csodálatos édesanyja egyre gyakrabban és gyakrabban tűnt el. Cate Mollyhoz érkezett haza.

Nem. Ez nem igaz. Dr. Michel megmondta Cate-nek, hogy nem változik az anyja más emberré, hiszen *mindenkinek* van más oldala, amitől nem lesz kevésbé egész. De Cate – bármennyire is gyűlölte bevallani – sokszor azon kapta magát, hogy ezt az idegent az anyja keresztnévén hívja. Molly, az idegen, mondhatni kiszámíthatatlan volt, néha még rémisztő is. Még rímelő frázisokat és nonszensz szavakat is használt. Egy olyan emberről volt szó, aki beledobta a gyógyszereit a vécébe, mert azt súgták neki a hangok. És aki rejtett kamerát vélt felfedezni a kínai tésztában.

De nem. Anya még mindig anya. Teljes mértékben. Mindig, és csak anya marad.

Még akkor is, ha Cate elméjének sötét bugyraiban nem úgy érződött.

A két rendőrfelügyelő egyszerre fordult felé.

– Ez a te anyukád?

– Nem úgy néz ki? – csattant fel Cate. Nyugodtnak kellett volna maradnia, tudta ezt nagyon jól, de az izzadság

végigcsorgott a hátán. Kikerülte a rendőröket, és fellépett a lépcsőre, majd megragadta az anyját a könyökénél fogva.

– Jól vagy? – kérdezte halkán. – Valami bajod esett?

Az anyja megrázta a fejét, kissé megingott.

– Nem még. Nem még. De hamarosan – mondta álomittas hangon. – A rendőrség *tudja*.

– *Te* hívtad a rendőrséget? – Elképzelni sem tudta, mit is mondhatott nekik az anyja a telefonban.

– Az édesanyja azért hívott bennünket, hogy valamilyen illetéktelen behatolót jelentsen be – mondta az egyik felügyelő. – A diszpécser nem teljesen értette a történetet.

Cate igyekezett elnyomni magában a feltörő hányingert. Az anyja már hetek óta aggódott a behatolók miatt – de nem számolt a rendőrséggel is.

– Minden rendben van, bekapcsoljuk a riasztódat, rendben, anya? – kérdezte, és igyekezett a lehető legszilárdabbnak mutatni a hangját. Nem volt riasztójuk, de minden egyes alkalommal, ha az anyja kibukott, ez a gondolat nyugtatta meg. – Sajnálom, hogy nem állítottam be. Senki sem tud bejutni. – Cate megszorította az anyja kezét, egyszer, kétszer, majd háromszor egymás után. Aztán egyszer, kétszer, háromszor, ahogy dr. Michel tanította. Szerencsére az anyja visszaszorított. Ami jó jel.

Cate visszafordult a rendőrökhöz, széles mosolyt villantott feléjük.

– Rossz környékre költöztünk, sok itt a betörés, és anya sokszor ideges lesz.

A felügyelők egymásra néztek. Az egyik megköszörülte a torkát.

– Tehát nem volt betörés?

Illetéktelen behatolás, betörés. Az anyja azt gondolta, hogy a Kepler-88a már nagyon rég betört a Földre. Néha

azt hitte, hogy idegenek kisbabákat rabolnak, meg titkokat, sőt gondolatokat emelnek el az emberek fejéből.

– Én... nagyon sajnálom – mondta gyorsan Cate, és egy új hazugság, új magyarázat felé haladt. – Félreértés történt. Azt mondhatta a diszpécsernek, hogy betörés miatt költözünk el az *előző* otthonunkból. Ez alkalommal bizonyára azt akarta közölni, hogy nem szóltam neki, kiszöktem az éjszaka közepén, és aggódik értem.

Cate sebesen beszélt, remélve, hogy így a rendőrök elvélik a hatalmas lyukakat a sztorijában.

– De itt vagyok, minden rendben. Minden rendben, látod? – Csak idő kérdése, hogy valamelyik szomszéd észrevegye az eszmecserét. Cate már nem is számolta, hány-szor kellett kimagyaráznia, hogy az anyja miért mászkál az éjszaka kellős közepén az utcán. Hogy csak feledékeny, hogy túl sok koktélt szopogatott el, hogy egy mosómedvét kergetett. Az anyja viselkedése profi hazudozóvá tette őt, szóval gyakorolhatott arra az elkerülhetetlen napra, amikor a rendőrség tényleg megjelenik.

Végül, a másik felügyelő, a kedves arcú nő, akinek a jelvényére a *Rodriguez* nevet írták, felsóhajtott.

– Tegyel meg egy szívességet, és még egyszer ne hozd rá anyádra a frászt! Pont ezért találták fel a mobiltelefont. Ha később jössz haza, hívd fel!

– Így lesz – mondta Cate. – Megígérem.

Ott maradt, és visszatartotta a levegőt, amíg a rendőrök vissza nem ültek a kocsijukba. Csak miután a hátsó lámpáik is eltűntek a domb mögött, akkor döbrent rá, hogy mennyire erősen remeg.

Elengedte az anyját, megtörölte nedves kezét a farmer-nadrágjában, mire előntötte a hányinger a rettegetéstől és a megkönnyebbüléstől. Ezúttal túl közel jutottak a bajhoz.

– Gyere be, anya!

– Miért engedted, hogy elmenjenek? – Az anyja hangja ideges volt, felfokozott. Befelé menet Cate úgy látta, mintha meglebbent volna az egyik szomszéd függőnye.

– Később majd visszajönnek. Járőröznek, megnézik... – Nem bírta rávenni magát, hogy kimondja az úrlény szót. – Átfésülik a szomszédságot. Azt mondták, menjünk be. Akkor menjünk be és kapcsoljuk be a riasztót, rendben?

Cate kivette a kulcsát a kabátzsebéből remegő, még mindig izzadó kezével, ahogy végre odaértek az ajtóhoz. Az apró feketerígós kulcstartót még az anyjától kapta, mielőtt a skizofrénia erősen magával ragadta volna őt öt évvel ezelőtt. Most pedig csilingelve ütődött neki a zárnak, ahogy elforgatta a gombot. Régen tényleg imádta a feketerígóját. Az apja faragta saját kezével, és adta az anyjának, amikor először találkoztak. Erről eszébe jutott az első történet, amit az anyja mesélt az apjáról, ami arról szólt, hogy alakváltó volt, és valahová messzire repült, de egy nap majd visszatér, megígérte neki. A kulcstartó pedig emlékeztetőként szolgált erre. Mostanság pedig arra is, hogy az apja – bárki is legyen ő – sosem tér vissza hozzájuk. A gyerekként hallgatott történetei pedig csak előzetes jelei voltak az anyja örületének.

Ez emlékeztette arra, hogy senkiben sem bízhat, csak saját magában.

Leültette a nappaliban az anyját az olvasófotelbe, aztán berohant a konyhába, hogy megszerezze a tablettákat, amit papírtörlnőn szárított ki. Aztán megnézte újra a telefonját: Ivy még nem írt vissza. Elkövette azt a hibát, hogy felnézett, és megpillantotta saját magát a mosogató feletti tükörben. Zavart volt a tekintete, a korrektor már elhalványult a szeme alatt, pedig olyan lelkiismeretesen próbálta eltüntetni vele a stressz nyomait. De legalább már hazaért, ami

azt jelentette, hogy az anyja biztonságban van. Hogy végre fellélegezhet. Később majd foglalkozik az elkent sminkjével.

Amikor visszaért a nappaliba, az anyja fel-le járt a tévé előtt, markában egy összehajtogatott papírdarabot szorongatott. Cate azonnal felismerte a papírt, egy kitépelt lap volt a rengeteg főiskolai jegyzetfüzet egyikéből, amiket az anyja a kamra hátuljában dugdosott. Ezeket mindig furcsa rajzokkal és koordinátákkal töltötte meg, amiket Cate képtelen volt megérteni. Már évekkel ezelőtt megtalálta őket, de amikor megkérdezte az anyját, mik is ezek, csak annyit válaszolt mosolyogva, hogy titkos. Cate többé nem nézett rájuk. Valahogy, ha ezeket látta úgy érezte, mintha betekintést nyerne az anyja fejébe.

Hírek mentek a tévében, lenémítva. A képernyőn szakértők ácsorogtak öltönyben, összevont szemöldökkel és összeszorított szájjal. Alattuk villogott a fő hír: KEPLER-88A: BARÁT VAGY ELLENSÉG?

A képernyő hirtelen az Egyesült Államok elnökére váltott, mire megváltozott a szalagcím: POTUS ÉS A BIZTONSÁGI BIZOTTSÁG ELŐRELÉPÉSEKET ÉRT EL A VILÁGÚRBÓL ÉRKEZETT ÜZENET DEKÓDOLÁSÁBAN...

Mielőtt még Cate tovább olvashatott volna, az anyja a televízió elé lépett, eltakarva azt. Cate lenyelte a haragját. Önző módon legszívesebben letörölte volna a megmaradt sminkjét, levette volna az idióta ruháját, és úgy tett volna, mintha ez az este meg se történt volna.

– Itt van a gyógyszered – mondta Cate. – Beveheted, és lefekhetsz aludni.

– Nem vagyok álmos – válaszolta az anyja üresen. Előrelépett, és megragadta Cate csuklóját, kiverve a gyógyszert a kezéből. A körmei belevájtak a bőrébe. – Hallgass ide, Cate! Meg kell ígérned, hogyha bármi történik velem, akkor

ezt a levelet eljuttatod apádnak. – Belenyomta az összehajtogatott papírt Cate kezébe. – Közülük való, tudod.

Cate-nek nem kellett a levélre néznie, hogy tudja, teljes mértékben értelmetlen zagyvaságot látna benne. Még csak azt se kellett megkérdeznie, mire is gondol az anyja. Először a bolti eladóval kezdődött, aztán egy cserkészlánnyal folytatódott a történet, aki sütit árulva próbált pénzt gyűjteni, hogy az iskola ellátogathasson a Navatóban található úrál-lomás múzeumba. Aztán jött egy idős néni, aki madarakat etetett a parkban.

– Idegenek – mondta az anyja. – Mind idegen lények. – Az invázió nem most jött, már régen itt volt.

– Apa is űrlény, mi? – Cate lehajolt, hogy összeszedje a tablettákat. Utálta, amikor úgy kellett beszélnie az anyjával, mintha kisgyerek lenne, utált úgy tenni, mintha komolyan venné ezekben a percekben is, gyűlölte az egészet – a betegséget, ami ennyire megszállta az életüket. Semmilyen idegen lény nem lehetett ennyire gonosz és rémisztő.

De leginkább mégis azt gyűlölte, hogy az anyja még mindig úgy kapaszkodott az apja emlékébe, mint valami puha takaróba, és még mindig elkeseredetten reménykedett, hogy visszatér ennyi év után. Anya és Molly egy dologban biztosan egyetértettek: Cate nem tudja megvédeni őket. Talán ebben igazuk is volt.

Nem. Állj már le!

De az anyja észre sem vette, mennyire kényelmetlen helyzetbe hozta.

– Magas, sűrű barna hajjal, sötét szemmel – folytatta az anyja. – Úgy néz ki, mint mi. Teljesen beolvadt. De én tudtam, hogy mégis más. Különleges. Mindig az égre emelte a tekintetét. Persze, fogalmam sem volt, honnan is származik. Renóban mindenki máshonnan érkezett, tudod. Még én is.

– Mi lenne, ha bevennéd a gyógyszeredet? – mondta Cate, és a kezébe nyomta a pirulát.

Az anyja rendesen megnézte a gyógyszert a két ujjá közé fogva, úgy vizsgálta, mint valami gyémántot. Cate megpróbált nem sírva fakadni a megkönnyebbüléstől, amikor az anyja végre a szájához emelte, és lenyelte, de a vízhez nem nyúlt.

– Hideg a lábam – tette hozzá az anyja. – Hány óra van?

– Majdnem éjfél, anya – mondta Cate, de a hangja megbicsaklott. – Ideje lefeküdni.

– Nem kellene ébren lenned ennyire későn – felelte, és végre felfogta a körülötte történő eseményeket.

– Semmi gond. – Cate megölelte az anyját. *Ő az én anyukám*, ismételte a fejében. *Nem számít, milyen, akkor is az anyukám.* – Nem engedem, hogy bármi rossz történjen velünk, oké? Megígérem. Semmi rossz nem érhet el minket.

Az anyja válla felett látta, hogy újabb sajtótájékoztatót tartanak, parádézna a magas rangú katonák, aztán újra megjelennek a végtelenségig ismételt, szemöldökráncoló tudósok. Cate most újra el tudta olvasni a főcímet: DEMONSTRÁCIÓK SZERTE AZ ORSZÁGBAN AZT KÖVETELIK, HOGY A KORMÁNY ADJA KÖZZÉ A KEPLER-88A ÜZENETÉNEK FORDÍTÁSÁT... ÉSZAK-KOREA BALLISZTIKUS RAKÉTÁKKAL FENYEGETŐZIK VÁLASZKÉNT A „VILÁGSZERTE ELTERJEDT ÁLHÍRRE”... KERESZTÉNY EVANGELISTÁK A PULPITUSRÓL A VILÁG VÉGÉT HIRDETTIK...

Cate anyja hátrahúzódott. Izzadt, hiába volt hűvös a levegő, de a tekintete végre kitisztult.

– Semmi gond nem lesz, Cate – mondta, és a feje oldalra billent, mint egy madaré. – Miért is mondasz ilyet?

ÁTIRAT

A TÁRGYALÁS KIVONATA

IVADÉK 3: Elnézést kérek, hogy félbeszakítom, de attól tartok, hogy ugyanazokat a köröket futjuk. Elgondolásom szerint sokkal gyümölcsözőbb lenne, ha megvitátnánk a kiszivárgás miatti aggodalmainkat. Már önmagában a kommunikáció veszélyezteti a szervezetünk integritását, de potenciálisan a bolygó biztonságát is.

IVADÉK 6: Már lefektettük, hogy nincs mit megvitátnunk. A véleményed nem más, mint paranoia. Az Epoch példányai már többször is megtagadták egy olyan civilizáció létezésének lehetőségét, amely ősbibb az övékénél, annak ellenére, hogy erre számos bizonyíték áll rendelkezésükre. Még ha van is erőforrásuk, amivel képesek lefordítani az üzenetet, akkor sem jelent ez veszélyt a mi népünkre.

IVADÉK 11: Minden egyes perc, amelyet találgatásokkal töltünk, közelebb visz minket az anathogén vírus elszabadulásához, amely az egész megbeszélést értelmetlenné teszi.

IVADÉK 13: (hirtelen feláll) Szeretném felvetni, hogy részt vehessen az Epoch Projekt egy alanya – egy emberi lény – is az ülésen, hogy felszólalhasson a saját védelmük érdekében.

Milyen tárgyalás ez, ha a vádlott nem szólalhat fel?

(A hirtelen megnövekedett forgalomtól egy pillanatra összeomlik a közvetítés.)

BÍRÓ: Rendet kérek, különben megszakítjuk a közvetítést!

IVADÉK 13: Ivadékok, most éppen egy faj sorsáról döntünk. Az Epoch bolygó emberi lényeivel 98 százalékban megegyezik a DNS-ünk, ehhez képest éppen a potenciális kiirtásukat tervezzük, mintha baktériumokról beszélnénk. Nem érdemlik meg, hogy nekik is legyen ebbe beleszólásuk?

IVADÉK 7: Több mint nyolc napba telne idehozni őket.

IVADÉK 13: Akkor lehetséges, hogy nem nyolc nap alatt kellene döntenünk egy faj sorsáról.

BÍRÓ: Üljön le, 13! (IVADÉK 13 leül.)

Sajnálatos módon az anathogén vírus kibocsájtása ennél gyorsabb döntést kíván meg, emellett az Alma minden egyes másodperccel gyengébb lesz. Folytassuk!

ADEEM

– Föld hívja Adeemot! – Ms. Takemoto hangja egyenesen a tudományos labor számítógépéből szólalt meg. Adeem elektromos rándulásként érzékelte a megszólítást a koponyájában.

Zavartan nézett fel. A helyiség végében Ms. Takemoto továbbra is a szövegkiemelőt markolta a tábla előtt, ahová egy kódsort írt fel. A kinézetéből ítélve épp egydimenziós tömböket néztek át. Ovis cucc. Adeem figyelme nem véletlenül terelődött el.

– Örülök, hogy újra csatlakoztál hozzánk! – mondta a tanára, mire az osztály felnevetett. – Na, most, hogy képes lettél elszakadni az almapürés tasaktól, amit úgy fújogattál, mint egy bébielefánt, akkor akár vissza is térhetünk az órához.

Adeem visszatolta a piros keretes szemüvegét a helyére, és lassan, fáradtan pislogott. Elhúzta az almapürés tasakot

a szájától. Az isten se tudja mióta nem *fújta*, hanem *szívta* – na, nem mintha erre bármikor is fel akarná hívni a tanárnő figyelmét – az üres Nagyon Bogyós Almapürés tasakot. Mikor fogyott el az egész? Akkor ezért érzi annyira könnyűnek a fejét? Az alvás hiánya sokkal erősebb hatással volt rá, mint gondolta.

Egész éjjel fenn volt, és amatőr rádióadókat hallgatott – a rádiómániások discordját – a rövidhullámú készülékén. Mióta meghallotta, hogy egy volt NASA-mérnök innen szerzett értesülést a földönkívüliek üzenetéről – ami nem is mindenki számára elérhető információ –, Adeem teljesen megszállott lett. Felfedezte azt is, hogy a rádió segítségével – ha megfelelő időben próbálkozott – akár asztronautákkal is kommunikálhatott, akik a Nemzetközi Űrállomáson tevékenykedtek, olyan emberekkel, akik mondhatni elérték a tudományos megvilágosodás legfelsőbb szintjét. És beszéltek is hozzá, a hangjukat fénykvantumok sodorták felé, hiszen majdnem ötszáz kilométerrel lebegtek a föld felett. Ki tudja, mit fedezhet még fel?

Szégyellős mosoly jelent meg az arcán.

– Sajnálom, Ms. T.

A tanárnő türelmetlenül intette le.

– Csak dobd ki, kérlek! Hányszor kell még elmondanom, hogy nem megengedett az evés az órán?

Felkelt, és egy *puffanással* kidobta az üres dobozt a közeli kukába. Érezte az osztálytársai vizslató tekintetét, és azon gondolkozott, mikor éri el Ms. Takemoto a tűréshatára végét, és írja fel a listára. Nem ez volt az első alkalom, hogy Adeem megzavarta az órát. Egyszer írt egy programot C++-szal, amivel képes volt kontrollálni a tanárnő kurzorját a telefonjáról, így folyamatosan félrekattintgatott vele. Tíz percbe telt, mire felfogta, hogy ő csinálja. Egy másik héten meg nyávigott a számítógépe, ha lenyomta a sorközt. De

a jegyei megóvták minden büntetéstől, és abban is biztos volt, hogy Ms. Takemotót teljesen lenyűgözte azon képessége, hogy egyáltalán meg tudja ezeket a dolgokat csinálni. Pontosan ezért terelgette elsőéves korától kezdve, kérdezgette a továbbtanulási terveiről, és próbálta rávenni, hogy találkozzon az MIT bizottságával. Ennek tetőzéseképp folyamatosan kódolási- és nemzeti robotika versenyek jelentkezési papírjaival dobálózott – néha szó szerint.

Még az almapüré is az ő ötlete volt. Könnyen fogyasztható kódolás közben, egészséges gyümölcs cukrot tartalmaz, meg ilyenek.

– Nem nézem tétlenül, hogy belőled is Mountain Dew vedelő zombi váljon! Amíg itt vagy velem, semmiképp – mondta, majd hozzávágott egy tasak almapürét a kötelező órák utáni Kódoló Klubban. Akkor, amikor tényleg elment.

Elfoglalta a helyét a tanterem végében. A mellette ülő Derek Robinson a fejét rázva fogadta; ötödikes kora óta a legjobb barátja volt. *Idióta*, formálta a szavakat. Adeem vigyort villantott felé.

Adeem régebben Derek házában töltötte a hétvégéket, ahol saját videojátékokon dolgoztak. Késő éjszakába nyúlóan munkálkodtak egymás mellett, aztán Adeem bejelentette, hogy végzett, és a konyhába mászott, hogy feldezzmálja Derek gabonapehely-készletét a hűtő fényében. A barátja mindig a konyhapulton ült keresztbe tett lábbal, és az utolsó simításokat végezte a tabletjén valamilyen művészi alkotásán. A mostani projektjükben egy macskaszimulátor játékon dolgoztak, azelőtt pedig egy randiszimuláción mesterséges intelligenciák részére. Platform-játék. Már mindent kipróbáltak.

De a játékok sose jutottak sehová, és Adeem szülei – meg Ms. Takemoto – mind olyan szavakat zúdítottak rá, mint „elvesztegetett tehetség” meg „jövendőbeli tervek”.

Talán még igazuk is volt. A játékkészítés nagyon sok időt vett el, olyan drága időt, amit akár arra is fordíthatott volna, hogy több szorgalmi feladatot készít el, vagy felturbózza az önéletrajzát, esetleg tanul az érettségi vizsgákra. De ilyesmivel sosem törődött igazán. Végül aztán felhagyott a játékkészítéssel is egy időre. Legalább nem rángatta magával Dereket, visszaadta a barátja szabad hétvégéit. Attól még, mert Adeem jövője fekete lyuk, nem kell magával rántania a legjobb haverját is.

Na, nem mintha megosztotta volna Derekkel a valós okokat. Persze, hogy nem. Derek annyit tudott csupán, hogy Adeemnek többé nincs ideje játékokat gyártani, most, hogy egy új, furcsa hobbit talált: az amatőr rádiózást. Ami részben igaz volt.

Nem telhet el csütörtök anélkül, hogy ne szidjon le Ms. T legalább egyszer, írta Derek egy üres jegyzetömb fájlba a számítógépén. Így szoktak kommunikálni, annak ellenére, hogy egymás mellett ültek. A tanárnő ekkor már visszatért az órához.

Adeem megnyitotta a Jegyzetömböt a saját gépén. *Csak mérges, mert már végeztem a röhejes félévzáró feladataival.* Már megalkotta a bináris fordítóprogramot JavaScript használatával. Két órájába telt, és pár almapürés zacsit is kivégett közben, na meg egy kancsó feketekávéét. Előző este le is adta, mire Ms. Takemoto csak egyetlen felmutatott hüvelykujjat küldött vissza. Mind a ketten nagyon jól tudták, hogy a félévi vizsga neki csupán formalitás.

Derek szeme kikerekedett. *Mi a fenéért terheled magad azzal, hogy emelt számtech órán vagy, amikor tudod, hogy mindenben ász vagy?*

Adeem felhúzta a vállát, és pötyögött: *Hogy hagyhatnám ki a kisbabám első lépéseit a programozásban? Olyan nincs.*

404, *humor nem található*. Horkant fel Derek. A JavaScript alapjai volt Derek első ilyen órája, és nem rejtette véka alá, hogy kinyilvánítsa gyűlöletét Adeem felé, ami őt egyre csak szórakoztatta. De ahhoz képest, hogy Dereket leginkább az érdekelte, hogy rajzokat készítsen a játékaikhoz, nagyon is jól ment neki a programozás. Vicces lett volna őt is bevonni az ugratásokba, de nem akarta veszélybe sodorni.

Ms. Takemoto befejezte a tömb objektum vázolását, és most kiemelt pár elemet és változót a színes tollakkal. De Adeem észrevette, hogy többször feljűk néz, mintha tudta volna, hogy Adeem nem figyel. Úgy hessegette el a bűntudatát, mint egy idegesítő legyet a gyümölcsről, ami semmi képp sem akart eltakarodni.

A helyzet az, hogy Ms. Takemoto nagy reményeket fűzött Adeemhoz, és ő ezzel nagyon is tisztában volt. Adeem nem volt zseni – sőt, az anyja szerint egyenesen idióta volt, hogy nem vette komolyan a sulit –, de jó volt abban, hogy megjavítson dolgokat. Úgy kezdődött a karrierje, hogy mindig széttépte a testvére régi játékeit, majd összerakta őket. Egy műanyag robotkutyát, egy kanárisárga drónt, egy távirányítós RTD2-t. Aztán meg az apja antik Philco rádióját, aminek a bal sarkáról már lepattogzott a festék, mert egyszer a testvére, Leyla leejtette. Már majdnem szétkapta a család számítógépét is, de aztán Leyla megmutatta neki a programozást, ő meg úgy szívta magába a dolgot, mint a szivacs. Mondhatni mindent imádott benne: a szétszórt szövegdarabokat a fehér képernyőn, a kecses egymásra épülő összefüggéseit, és a fenyegetettséget, hogy mindez egyetlen rosszul irányzott beírással összeomolhat. A kódolás olyan volt, mint a sakk, csak itt ő alkotta a szabályokat. Csak az ő fantáziája szabhatott gátat mindennek, így a kódolás volt az egyetlen dolog a világon, ahol úgy érezte, kezében a gyepő.

A képességének pedig más előnyei is voltak. Derek és Adeem voltak az egyedüli sötétebb bőrű diákok a suliban, így mondhatni két lábon járó célpontként szolgáltak az olyan embereknek, mint Chris Wakely, aki előszeretettel akasztotta ki a vörös baseballsapkáját a szekrényére, és mormogva panaszkodott az egyre növekvő „mexikói” populációról az iskolai gyűléseken. Amikor Chris Wakely terroristának nevezte előző évben a folyosón, Adeem egyszerűen meghackelte az e-mailjét, és olyan sablont alkotott, ami minden egyes elküldött e-mailjét Szaros Wakelyként szignált. Grier edző nem volt túl lelkes, mert hát Chris kilátásai a főiskolás fociösztöndíjat nézve kissé... bizonytalanak tűntek.

De Adeem csupán ennyire használta eddig a tehetségét: másokat ugratott és bugyuta kis játékokat rakott össze. Attól, hogy mást is alkosson – valami *jobbat* –, mintha egy láthatatlan súly húzta volna vissza.

Hogyan is magyarázhatta volna el Ms. Takemotónak és a szüleinek, hogy a kódolással kapcsolatos tehetségének kiaknázása egyben azt jelentené, hogy a jövője örökre összekapcsolódik a nővére emlékével? Olyan emlékekkel, amelyek minden egyes alkalommal sajogtak, amikor megpillantotta az ütött-kopott Philco rádiót, vagy olyan kódot írt, amire büszke lehetett. Olyan kódot, amire a nővére is büszke lett volna.

Ha törődött volna vele eléggé ahhoz, hogy itt maradjon. Megszólalt a nyolcadik óra végét jelző csengő.

Kikapcsolta a számítógépét, felállt, és sietve összepakolta a jegyzeteit, amikor Ms. Takemoto megszólította. A hangja tompán emelkedett ki a pakoló diákok zajából és a linóleumpadlón elcsúszó székek nyikorgó hangzavarából.

A tanárnő integetett felé, mire a rettegés a gyomrából a lába felé szivárgott, és egyenesen a padlóra szegezte.

Derek mosolyogva pillantott rá, megrázta a fejét, de nem mondott semmit. Adeem mély levegőt vett, hagyta, hogy elérjen hozzá az oxigén, majd áthaladt az álmos tekintetű diákok tömegén, akik épp kivándoroltak a teremből.

– Maradsz iskola után a Kódozó Klubra? – kérdezte Ms. Takemoto, ahogy közeledett felé, miközben gyorsan törölgette a táblát, ahol már csak a nyomai maradtak a kódnak. Dereket megcsapta az alkohol szúrós szaga, szédelgett tőle.

Ms. Takemoto vezette a Kódozó Klubot is, de nincs az az isten, hogy ma Adeem hosszabb időre elviselje a jelenlétét. Ki kellett találnia valami indokot.

– Ma nem... fogorvoshoz megyek.

De Ms. Takemoto hirtelen megfordult, hogy szembe kerüljön vele, és felhúzta a szemöldökét.

– *Most is?*

Basszus! Megjegyzendő: újabb elfoglaltságokat kell kitálatni.

– Igen – mondta nevetve. – Az a sok almapüré, asszem. Nem tesz jót a zománcnak.

Egyértelműen nem győzte meg a tanárnőt a kifogás. Vizslatta, közben az arca összerándult, mintha igyekeznék visszafogni magát. Ha Adeem elég szerencsés, az alkoholos filc szúrós szaga elfedi az átható szarságainak kiszimatolhatóságát. Mögötte a Nemzeti Robotika Kihívás szórólapja még mindig lógott a tábláról. Valószínűleg direkt pakolta oda a tanárnő.

Ez pont olyan alkalom, amikor szívesen kikérte volna a nővére tanácsát. Leylát lehetett okolni azért, hogy imádta a régi technológiát meg a számítógépeket. Egyedül ő tudta kibogozni azokat a dolgokat, amikre ő maga képtelen volt.

Leyla volt az egyetlen, akiről azt hitte, mindig mellette lesz. Egészen addig, amíg nindzsaként ki nem lopózott az életéből.

Adeem megfeszítette fájó ujjait, és összeszorított fogakkal vigyorgott.

– Hamarosan újra menni fogok. Csak most más dolgok kötnek le. – *Például az, hogy elkerüljem a tanárnőt.*

Adeem képtelen volt olvasni Ms. Takemoto arcáról.

– Szavadon foglak – mondta, és nagyon jól tudta, hogy így is lesz.

Talán Dereknek igaza volt. Már kezdte megbánni, hogy egyáltalán feliratkozott az órájára. Távol akarta tartani magát tőle amennyire csak lehet.

Derek az ajtóban várt rá. Mindig így tett. És ez minden egyes alkalommal meglepte őt. Lassan úgy érezte, hogy Derek mindig mellette marad, és ez az érzés valahogy kényelmetlenül ismeretlen volt számára.

Mióta Leyla elment, Adeem úgy érezte, mindenki ezt teszi majd vele.

Felvette a táskáját a székéről, és követte Dereket a folyosóra. Egymás mellett sétáltak, egyenesen a tanulószoba felé tartottak.

– Minden rendben van? – kérdezte Derek lazán, de a szeméből aggodalom sugárzott.

– Nem ehetek már almapürét, úgy fest. Asszem, inkább kukoricachipset meg pattogós cukrot kéne hoznom az órára.

Derek felhorkant.

– Őszintén nem értem, hogy Ms. T miért szenved egyáltalán veled.

– Őszintén? Én sem. – Adeem lehúzta a kapucniját, engedte, hogy a hideg levegő a tarkóját simogassa. – Én sem.

ADEEM: CQ, CQ, hívom CQ-t. Ez itt Alfa-Nyolc-Romeo-Delta-Sierra. Szép estét, világ! Ez itt Alfa-Rómeó...

VÁLASZADÓ: A8RD...S? Helyes?

ADEEM: Ja. Mármint, megerősítve. Vége.

VÁLASZADÓ: Ez itt November-Hét-Foxtrott-Viktor-India. Egyenesen El Pasóból, Texasból.

ADEEM: N7FVI... megvan. Oké. Ööö, Adeem vagyok Carson Cityből, Nevadából. Épp most kaptam felhatalmazást, mint operátor. Először próbálom ki a CQ-t. Meg vagyok döbbenve, hogy működik is. Mármint, én javítottam meg a rádiót, de még sosem küldtem jelet.

VÁLASZADÓ: Húha! Örülök a találkának, Adeem. Én Jim vagyok, és engedd meg, hogy köszöntselek az amatőr rádiózás világában. Vices kis hobbinak van nekünk, sosem lehet tudni, mikor is lesz hasznos, és hogy mikor kivel hoz össze a sors. Hajrá!

ADEEM: Ez igaz. Azt is hallottam, hogy még asztroautákkal is beszélhet az ember, ha szerencséje van.

VÁLASZADÓ: Erre jó a rádió, bárkivel összeköthet. Van valami jelentenivalód?

ADEEM: Nincs, mármint, még nincs semmi. Csak próbálkozom, arra az esetre, ha tudod... És meg akartam nézni, válaszol-e bárki.

VÁLASZADÓ: Ha! Ismerős a dolog. Az utóbbit megerősíthetem. Tisztán és érthetően hallunk.

ADEEM: Kezdetnek nem rossz.

VÁLASZADÓ: Még valami?

ADEEM: Nem, köszönöm, uram!